

BUREN OP HET GROOT BEGIJNHOF

Rommelmarkt *der* *Begijnhoven* *Mechelen*

DOOR DE ONVOORSPELBAARHEID
VAN COVID-19 KUNNEN WE DE ROMMELMARKT
VAN HET GROOT BEGIJNHOF IN 2020 NIET LATEN
DOORGAAN

Nieuwsbrief Buren op het Groot Begijnhof September 2020

Nieuwsbrief 2020 - 03 Inhoudstafel

Dag Buur!	2
Woordje van de buurtwerking	3
Levende kerststal 2020	4
Sinte Mette	6
Oude en nieuwe bewoners op het Begijnhof (1)	7
Oude en nieuwe bewoners op het Begijnhof (2)	10
Wat de straatstenen ons vertellen	12
Bedankt Groot Begijnhof	13
De speelstraat	14
Uit de klap na het handgeklap	15
De tuin van Jean-Paul	16
Greep uit de oude doos	20
Robin's crypto	22
Agenda	24

Colofon

Verantwoordelijke uitgever:

Groot Begijnhof Mechelen vzw
p.a. Inez Vanoverschelde
Nieuwe Beggaardenstraat 31
2800 Mechelen
www.groot-begijnhof-mechelen.be
Alle opmerkingen over deze
nieuwsbrief zijn welkom!

Werkten mee aan dit nummer:

Redactie: Inez Vanoverschelde, Greet
Nauwelaerts, Pier De Kock, Wim
Devos, Robin Moeyersons, Roland
Straetmans en Marius,
Foto's: Pier De Kock, Wim Devos,
Bastien Vincent

Lay out: Paul Lettany

Eindredactie: Hedwig De Ceulener,
Connie Vercauteren, Peter De Rop.

Dag Buur!

Hoe doe je normaal in tijden waarin niets nog normaal is? Die vraag las ik onlangs in een tijdschrift.

Deze editie van onze nieuwsbrief is ook weer geen normale uitgave. Verslagen over voorbije activiteiten zijn er in deze nieuwsbrief niet. Ook de traditionele uitnodigingen niet.

Maar we doen ons best. We vergaderen coronaproof en we proberen een alternatief uit te werken voor de levende kerststal. Je leest er in deze nieuwsbrief meer over:

We vragen jullie om de zangertjes en de Mechelse reuzen hartelijk te ontvangen op de dag van Sinte Mette.

Pier interviewde enkele nieuwe bewoners. En ook een ex-bewoonster. Hij hoorde straatstenen spreken en huismussen tsjilpen. En na het handgeklap had diezelfde Pier een leuke babbel met een buurman.

Onze jongste reporter vertelt hoe het met de speelstraat verlopen is. Buurman Roland weet iets meer over een verborgen parel in ons Begijnhof en Wim trok naar de Moreelstraat voor de greep uit de oude doos. En ten slotte vergast Robin ons op een eigen begijnhofcryptogram.

We wensen jullie alvast veel lees- en puzzelplezier!

De buurtwerking

Woordje van de
buurtwerking

We zijn er weer, we zijn er nog!

In normale tijden vergaderen we één keer per maand, het zijn drukke, gezellige avonden, met wat wijn, wat chips of een kaasje, veel gebabbel en nog meer georganiseer. Dat was de voorbije weken en maanden wel anders. Evenementen NIET organiseren is makkelijk, en je hebt er geen uren vergaderen voor nodig.

Het ziet er ook naar uit dat we de volgende maanden niet zomaar zullen kunnen terugkeren naar 'het normale', er is wel degelijk een vóór en een na corona! Maar dat nodigt uit om creatief te zijn, anders te denken, 'out of the box' te organiseren. En daar zijn we mee bezig!

Een eerste stap naar het nieuwe normaal is vergaderen in coronatijden.

Buiten.

Sociale afstanden bewaren... Met wat wijn, één schenker, ieder neemt zijn glas zelf, geen chips of kaasjes, wel veel gebabbel en gepeins.

En dat lukt ook!

We hebben heel wat ideeën, niet allemaal even concreet, dat heeft wat tijd nodig. Maar niks organiseren, neen, dat lukt ons toch niet...

Je leest er al meer over in deze nieuwsbrief. Ook jullie ideeën zijn meer dan welkom. Mail ze ons, vertel ze ons. Houd contact. En vooral: blijf gezond!

Levende Kerststal in 2020

Naar jaarlijkse gewoonte willen we uiteraard ook dit jaar een Levende Kerststal organiseren! Maar... kan dat nog wel?

Koren mogen niet zingen, blaasinstrumenten niet blazen, bezoekers moeten anderhalve meter afstand houden, en grote groepen zijn uit den boze. Als we al die regels in acht willen houden, schiet er van onze kerststal niet echt veel over... Uiteraard weten we niet hoe de cijfers tegen december zullen zijn, maar een 'echte' levende kerststal voorbereiden doen we niet op het laatste moment. Daarom moeten we nu een beslissing nemen.

Toch willen we graag het gevoel van Kerst in ons Begijnhof levendig houden, en ook jullie, bewoners, gezond houden. Dus gaan we het dit jaar anders doen. Kleiner. Eenvoudiger. Feeërieker. Intiemmer.

Wat mag je verwachten?

- We stippelen een wandeling uit door het Groot Begijnhof en schrijven één zin of een paar zinnen met afwasbare witte stift op de ramen van de huizen, zodat alle zinnen samen een kortverhaal vormen als je de route in de juiste volgorde afloopt. Daar kan eventueel ook een tekening bij. Zie hierna een plannetje voor onze wandeling. Graag een seintje als je op de route woont en we ook bij jullie de teksten/tekeningen mogen komen maken! Natuurlijk mag je bij het aanbrengen van de tekst en de tekeningen ook zelf een handje helpen, als je dat graag wil.

- We hopen ook dat alle bewoners - zoals in de vorige eeuw jaarlijks de gewoonte was - een kerststalletje, kerstversiering, een bericht van vrede of een gelijkaardige versiering voor het raam willen zetten (en mooi verlichten).

- Willen jullie ook zelf tekenen of schrijven, maar ligt jullie huis niet op de wandelroute, laat het ons weten. We bezorgen jullie graag de nodige stiften en eventueel zelfs een sjabloon.

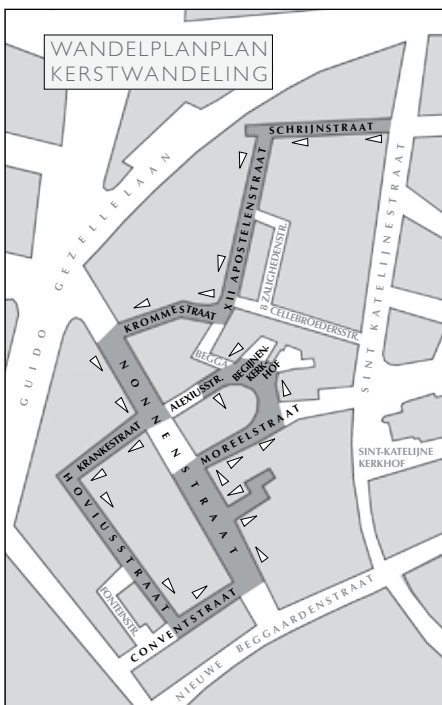
- We zorgen zoals de voorbije jaren voor het groenstukje aan de deur en hopen dat de coronamaatregelen het toelaten om dat weer te doen in samenwerking met De Luchtballon.

- We bezorgen straatkaarsen aan wie dat graag wil. Laat het ons weten.

- Tijdens het weekend van zaterdag 19 en zondag 20 december maken we er een buurtwandeling van, en we zorgen hier en daar voor een drankstalletje. Iedereen op eigen tempo, in de eigen bubbel.

- Uiteraard kunnen niet-bewoners daarna, gedurende de hele kerstperiode, dezelfde wandeling maken en genieten van de sfeer en de beelden.

Al jullie opmerkingen, ideeën en suggesties zijn uiteraard meer dan welkom. Mail ze naar info@groot-begijnhof-mechelen.be.
Laten we er samen - ondanks corona - iets moois van maken dit jaar!

Sinte Mette

Zingende kinderen krijgen met Sinte Mette het gezelschap van een reus

11 november, dan is het Sinte Mette, een traditioneel Mechels kinderfeest. Ook dit jaar willen we deze traditie niet verloren laten gaan. Op woensdag 11 november zullen kinderen het Sinte Mette-lied uit volle borst kunnen zingen aan de deuren van de woningen van het Groot Begijnhof. Er volgt nog een oproep via de omliggende scholen. De kinderen doen hun ronde niet alleen, maar onder begeleiding van een reus van ReuzenMechelen. Ze zullen dan samen met de reus een vooraf uitgestippeld parcours volgen. Als afsluiter eindigen ze in De Luchtballon voor een drankje, een pannenkoek en een snoepzakje.

Er is ook aan het Onze-Lieve-Vrouwkoor en de wijkwerking van Battel gevraagd een gelijkaardig initiatief uit te werken in hun buurt. Voor hen staan er in ieder geval ook twee reuzen paraat om mee te stappen.

En nu maar hopen dat corona geen stokken in de wielen steekt ...

Oude en nieuwe bewoners op het Begijnhof

“We genieten van de rust die hier heerst”

Deze keer ga ik op bezoek bij Nele en Peter. Zij wonen in een schitterende woning in Hoviusstraat. Na een zeer hartelijk gesprek nestel ik mij een paar dagen later aan mijn bureau om deze tekst te schrijven. Meestal is de muziek mede-inspirator bij het schrijven. Deze keer niet, want voor ik begon las ik bij toeval (?) in De Standaard het interview van Jelle Van Riet met Guus Kuijer, auteur van (onder meer) kinderboeken. Kinderboeken die Nele blijkbaar las in haar jonge jaren, wat ik niet wist. En voilà, de toon was gezet.

Peter: “Wij wonen hier in de Hoviusstraat nu bijna exact 2 jaar. We woonden vroeger in Mollem, een deelgemeente van Asse. Een echt slaapdorp met een kerktoerenmentaliteit. En daar heb je voor alles een auto nodig. Een echte grootstad zagen we niet echt zitten, een centrumstad als Mechelen wel. We waren hier al verschillende keren komen wandelen in de stad en in de omliggende natuurgebieden. De oude gebouwen en de rust in sommige buurten waren bijzonder uitnodigend. Uiteindelijk zijn we dit huis komen bezoeken en Pol

Sterck, de vorige eigenaar, trok meteen een fles wijn open. We hadden vrij snel een klik met hem én met het huis, dat dateert van 1647. Rond 1839 werd het eigendom van de kerkfabriek, en eind jaren negentig van vorige eeuw werd Pol er de eerste privé-eigenaar van.” *Guus Kuijer en zijn vrouw wonen in een zeventiende-eeuwse stolpboerderij.*

Nele: “Wij waren op zoek naar een woning met karakter en wilden absoluut de authentieke stijl ervan bewaren. Een complete renovatie met enkel een bewaarde voorgevel was niet aan ons besteed. Dat hadden we ook verteld aan de vorige eigenaar, die naar eigen zeggen zijn ziel in de renovatie had gestoken. En nog een voordeel: Peter werkt in Antwerpen bij Het Nieuwsblad en ik werk als vertaler in Brussel. En dan ligt Mechelen perfect in het midden.” *“...ik ben nu een zeer gelukkig mens. Ik ben een bofkont.” (Guus Kuijer)*

Peter: “Ik ben de journalistiek ingetuimeld toen ik nog communicatiewetenschappen studeerde aan de VUB. Dat was toen zowat de enige richting met een link naar de journalistiek, en het was voor mij een uitgemaakte zaak dat ik in die branche terecht zou komen. Het was mijn leerkracht Nederlands die mij in het laatste jaar humaniora op dat idee had gebracht: ze was naar eigen zeggen verbaasd over de kwaliteit van mijn verhandelingen en mijn schrijfstijl en vond dat ik echt journalist moest worden. In mijn derde jaar aan de universiteit zocht Het Nieuwsblad een freelance journalist voor de regio Pajottenland en de Noordrand rond Brussel. Ik heb toen een proefstuk geschreven en mocht meteen beginnen. Ik was dus al aan het werken tijdens mijn studies. Na vijf jaar ben ik op de nationale redactie terechtgekomen, als redacteur economie, nog later als Wetstraatjournalist. Tot ik dan eind-redacteur ben geworden. Tussendoor heeft mijn carrière wel wat bochten en kronkels gekend.” **“Het is altijd een beetje sukkelen. (Guus Kuijer)”**

Nele: “Mijn werk als vertaler is uitsluitend schrijvend werk. Bij mij op het werk vertaalt een vertaler altijd naar zijn of haar eigen moedertaal. Omdat je die het beste kent, natuurlijk. Vandaag vertaal ik vooral vanuit het Engels. Heel af en toe nog eens uit het Duits, Frans, Zweeds, Noors of Deens. Vroeger heb ik ook nog eind- en hoofd-redactie gedaan voor vakbladen voor de bouwsector. Maar dat is al een tijd geleden. Waar we elkaar leren kennen hebben?” **“Wat een mens al flink op weg kan helpen naar het geluk is niet jezelf zijn, maar juist anderen aan jezelf toevoegen.” (Guus Kuijer)**

Peter: “Nele is van Alveringem, in de Westhoek, en ik ben van Asse. Dus wat ligt er

ongeveer halverwege? Gent hé, Pier. Nele studeerde daar en ik gaf er les. Nee, niet in het klassieke onderwijs. Ik ben een ‘folkier’, een grote fan van folk. En ik gaf in Gent danslessen bij De Ingang, met vooral koppeldansen als mazurka, wals, bourree of scottish. Nele was een van mijn leerlingen. Nee, het was niet van bij het eerste pasje dat de vonk oversloeg. Pas na vier jaar gebeurde dat en zat de swing erin.” **“Ik voelde mij als man helemaal niet bedreigd.” (Guus Kuijer)**

Nele: ‘Hobby’s? Tja, ik ben met van alles bezig, maar de laatste jaren is er één constante: kalligrafie. Spelen met letters, woorden. De letters vorm geven, zoeken en blijven zoeken, schrijven en herschrijven en opnieuw veranderen omwille van poëzie, het tempo, de vorm. Ik maak er dan wenskaarten mee, of boekjes. Zo heeft Peter een tijd geleden een lied voor mij geschreven, en ik heb dat dan kalligrafisch verwerkt in een boekje, over de zee.’ **Misschien was het herdenken al wel een manier van schrijven. (Guus Kuijer)**

Peter: “Schrijven is altijd mijn ding geweest. Muziek spelen ook, maar dan als amateur. Als kind al in harmonie De Gilde in Asse. En later heb ik leren gitaar spelen in het jeugdhuis. Als ik liedjes schrijf, maak ik vooral humoristische teksten op bestaande melodieën. Dat is ongelooflijk boeiend. Vooral omdat ik op voorhand geen pointe bepaal. Ik zie wel hoe de tekst evolueert en waar ik uitkom. Het lijkt wel alsof iets mij stuurt. Dat is wonderlijk. Soms komt een liedje direct en soms komt het niet. Muziek heeft er ook voor gezorgd dat ik in mijn professionele carrière wel wat terzijdes heb gekend. Vanaf 2006 was ik 5 jaar directeur bij MuziekMozaïek vzw in Gooik, het impulscentrum voor folk en jazz, en

daarna bij het Centrum voor Muziek-instrumentenbouw in Puurs. Ik heb als gastdocent ook nog journalistieke praktijk gegeven aan de Artevelde Hogeschool in Gent. En sinds een paar jaar werk ik dus weer voor Het Nieuwsblad, als regio-nieuwsmanager en eindredacteur.” ***“Bij het schrijven van kinderboeken was het altijd alsof ik buiten mezelf trad en een ander het van mij overnam.” (Guus Kuijer)***

Nele: “Toen Peter in Puurs werkte, kwam hij wel eens in Mechelen voor een vergadering of een afspraak. Hij geraakte gecharmeerd door de stad, en we gingen er samen eens op verkenning. Zo kwamen we ook in het Groot Begijnhof en de Hoviusstraat terecht. We hadden meteen een wauw-gevoel maar hadden nooit gedacht dat we hier een woning zouden vinden. Toen we dit huis bezochten, waren we er meteen weg van. De eigenaar kon het nog niet

meteen verkopen omdat hij zelf nog een andere woning zocht, maar na amper een week kregen we al een telefoontje met de vraag “om eens te komen praten”. Het was redelijk snel beklonken. We hadden een mooi historisch pand gevonden in de zowat rustigste buurt van een geweldige stad, en eigenaar Pol was gerustgesteld omdat hij zijn huis kon verkopen aan mensen die het wilden bewaren zoals het was, en dat verzachtte zijn pijn. Toen we hier kwamen wonen in 2018, was er twee weken later een straatbarbecue. Het is hier een heel fijne buurt en we genieten van de ongelooflijke rust die hier heerst. En tegelijk ook van alle activiteiten van de buurtwerking zoals de rommelmarkt, de Levende Kerststal, de paasreceptie...” ***“Het is mij net zo overkomen. Ik heb onderweg geweldige mensen ontdekt.” (Guus Kuijer)***

Peter: “We vinden hier in Mechelen echt

alles wat we nodig hebben. Het enige waarvoor ik nog eens naar Asse ga, is om mijn familie te bezoeken, en voor de comedy waarmee ik sinds 2000 bezig ben. Een vriend en ik waren fan van radio- en tv-programma's als De Taalstrijd, De Rechtvaardige Rechters en Alles Kan Beter. En je kent dat hé, tussen pot en pint: "Wij kunnen dat even goed, zo niet zelfs beter" en meestal komt daar niets van. Maar wij zijn daar in ons folkcafé 't Smiske in Asse wel aan begonnen, en hebben een eigen comedygezelschap gesticht: De Taalsmid. Wat we brachten was vooral humor geïnspireerd op de actualiteit, met nogal wat taalgrappen en eigen teksten op bestaande liedjes. Plezant om te doen. We speelden de jongste jaren één productie per jaar, goed voor drie voorstellingen, op de zolder van het cultuurcentrum van Asse. Omdat we als gezelschap nu ons 20-jarig jubileum vierden, kregen we de kans om in de grote zaal van het cultuurcentrum te spelen voor 500 mensen. Dat was gepland voor 17 mei, maar door corona is die theatervoorstelling, waarvoor ik het scenario schreef, alweer verplaatst naar oktober. En zelfs dat wordt spannend. De laatste jaren doe ik ook een beetje aan solo stand-upcomedy, voor speciale gelegenheden, zoals het feestje voor mijn 50ste verjaardag of het teambuildingsweekend met mijn collega's. Ik heb mezelf zo uitgedaagd want ik ben van nature nogal introvert en bedeesd. Het is een manier om daar mee om te gaan." **"Kinderen lijken hun slimheid met name te danken aan het feit dat ze de waarheid niet weten, maar de waarheid zoeken."** (Guus Kuijer

Oude en nieuwe bewoners op het Begijnhof

"Weemoedig. Dat is het"

Dat alles snel kan veranderen is de ervaring van de laatste maanden, weken. Tijdens de eerste lockdown was fietsen zonder mondmasker nog aangenaam. Geregeld fietsten wij tot aan het woonzorgcentrum Paaleyck in Kapelle-op-den-Bos, waar onze buurvrouw José verblijft, om van op de parking een telefonisch babbeltje te doen. Corona plaatste ons aan de beide kanten van het raam. Tijdens de zogenaamde 'lockdown light' (de term alleen al) werd het fietsen veel zwaarder, met mondmasker. En dus fietsen we niet meer tot ginder, maar belden we José op 1 augustus even op.

José: "Hoe dat het is? Ah ja, met mij is alles nog goed. Maar ja, leuk is anders. Het is nogal wat geweest. Het was precies gelijk een gevangenis. Met dat verschil dat het eten in het gevang gratis is. Zo alle dagen op uw kamer en niemand op bezoek. Ze mogen zeggen wat ze willen, maar dat went niet. Gelukkig hebben ze me hier na een week leren Skypen. En dat op mijn 93ste. Maar ja, zo kon ik de kinderen toch nog een keer zien. Dat is een noodoplossing, maar het is toch niet hetzelfde. Zolang geen bezoek mogen ontvangen, dat doet iets met nen mens. Geen hand, gene kus,

geen contact. Dat weegt op den duur. Wij hadden een groot gezin en dat was bij ons allemaal normaal. En nu mag dat niet meer. Ik word daar weemoedig van. Weemoedig. Dat is het juiste woord.“

“Bij ons zijn de maatregelen twee weken later versoepeld dan in andere centra. Op de koop toe moest ik naar de pijnkliniek naar Antwerpen. En omdat ik in het ziekenhuis was geweest, moest ik nog twee weken langer in quarantaine op mijn kamer blijven. Daarna mocht er één maal per week iemand op bezoek komen, in de cafetaria achter glas. Leuk is anders. En nu met dienen tweeden opdoffer is het weer strenger geworden. De kinderen mogen nu twee keer per week op bezoek komen en ze mogen zelf kiezen wanneer maar ze moeten twee dagen op voorhand reserveren. Het bezoek mag maar 45 minuten duren. Ze zijn hier streng want mijnen schoonzoon beschouwen ze hier niet als familie. Maar ze zijn wel vriendelijk en correct. Ah ja, die doen voor ons goed, hé.“

“Nu heb ik terug drie keer kine in de week. Maar daarvoor niet. Van zodra we terug de gang op mochten deed ik drie à vier keer een wandeling in de gang. Nu mag dat ook zonder masker, want onze gang wordt beschouwd als onze ‘boebel’ of hoe noemt dat. Ah ja, nen bubbel. Nu is er weer

bezoek, in de refter aan een tafel, want op de kamer mag het nog niet. Eten doen we nu in de animatieruimte, op grote afstand van elkaar. Het is allemaal minder plezant. Pas op, ook voor de begeleiders, hé. Het is toch nog altijd of dat ik mijn vrijheid kwijt ben.”

“De was wordt nu één keer per week opgehaald. De was moet in een plastieken zak en diene zak moet dan in een anderen plastieken zak. Mia, mijn dochter, mag dan de binnenste zak meenemen en bij het terugbrengen weer van hetzelfde. Wat een gedoe. En altijd maar opnieuw nieuwe brieven met nieuwe richtlijnen. Ik geraak d’er niet meer aan uit. Gelukkig dat ons Mia het nog verstaat en het mij kan uitleggen.”

“Soms vraag ik mij af of we d’er nog wel gaan vanaf geraken. Want het is een raar beestje, hé. En het ziet er op dit moment weer niet goed uit. Gelukkig dat ik nog goed slaap. Om 20 uur worden wij al in ons bed gelegd. En met dat pilleke slaap ik direct. En ’s nachts kun je niet uit dat bed, dan moet je een belleke doen. En dan is het soms lang wachten. Ah ja, die mensen kunnen niet overal tegelijk zijn, hé. Maar goed we mogen de moed niet opgeven. Hou jullie goed en doe ze in de straat en de buurt de groeten. En bedankt voor het bellen, hé!”

Wat de straatstenen ons vertellen

We zijn blij en verheugd dat we jullie via deze weg kunnen bedanken. We begrijpen natuurlijk dat jullie dat raar vinden. Maar ja, het zijn natuurlijk ook rare tijden. Ook voor ons.

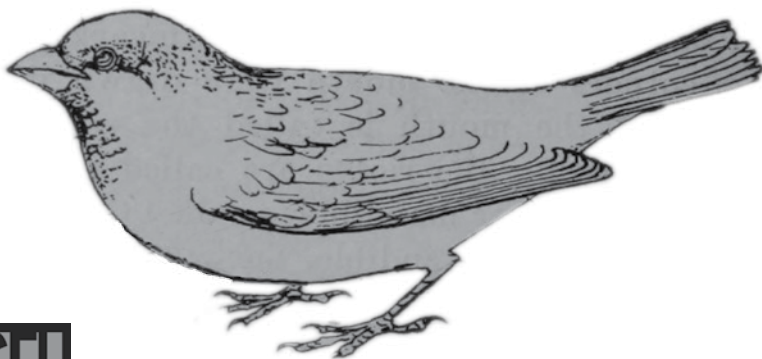
Jullie kunnen zich wellicht niet inbeelden wat voor impact dat voor ons had. Sinds dat wij hier liggen hebben wij dat nog nooit meegemaakt. Dat was voor ons totaal nieuw en onbekend. Tijdens de eerste lockdown was het hier muistil. Er was geen kat te zien. Tja, katten eigenlijk wel, maar mensen niet. Die stilte viel letterlijk op onze kop. Daarvoor niet, want toen voelden wij aan het trillen van onze collega's in het begin van de straat wat er kwam aangereden. Een fietser, brommer, auto of een dikke Jeep, dat trilt allemaal verschillend. Ja, wij voelen al van in de verte wat er over onze kop voorbij komt donderen. Elk zijn vak, hé! Maar goed, alvast een dikke merci omdat jullie in jullie kot zijn gebleven. Zo stil boven onze kop was het nog nooit geweest. Dat was in het begin wel even wennen. Soms was het ook erg warm. Amai, die zon die bakte nogal. En wij maar blinken in de zon. Gelukkig dat ons zweet naar beneden druppelt, anders lagen de straten er elke dag kletsnat bij. En nu met de tweede lockdown, is het alweer wat drukker en vooral grappiger. Er is iets dat we vroeger hier in

onze straten nooit gezien hebben. Soms dragen ze dat als fietshelm of als mondfilter of als baardhouder. We hebben zelfs al iemand gezien die het gebruikte voor zijn tenniselboog. Er zijn er zelfs die dat op onze kop laten vallen. Gelukkig weegt dat niets, want we hebben al blauwe plekken genoeg. Maar daar gaan we niet over klagen, want we willen jullie vooral bedanken om het vol te houden. Alvast goeie moed gewenst en weet: op ons kunnen jullie blijven steunen. Courage!

Namens alle kasseien van jullie straat.

PS: Dank aan die man met zijn pet die ons interviewde.

Bedankt
Groot Begijnhof !

Wat voor een tijd was dat. Tijd en ruimte om te spelen was er genoeg. We trippelden en trappelden zonder zorgen. Het leek soms wel of wij de enige bewoners waren van het Groot Begijnhof. Het is sowieso een bijzonder aangename plek om hier te mogen wonen. Velen van onze familie hebben het elders veel moeilijker. Maar hier met al die oude huizen is het een paradijs voor ons. Veel van hun daken zijn nog niet of niet goed geïsoleerd en dat is voor ons, huismussen, ideaal. Dat zijn ideale plaatsen om ons nest te bouwen. Ze noemen ons dan ook niet voor niets huismussen. In al die gerestaureerde huizen lukt dat niet meer. Daarom willen we jullie bedanken omdat het zo rustig was op straat. Heerlijk om te spelen, te tsilpen,

te fladderen en nog zoveel andere leuke dingen. En van het één komt het ander, hé. Ah ja, dat is toch overal hetzelfde. Dus we zijn nu met meer dan vroeger. En dat mocht wel. Want ook bij ons was de vergrijzing ingezet. En het zien van dat jong volk doet altijd plezier. Gelukkig hebben we hier niet te veel vijanden. Die huiskatten zijn nog luier geworden dan vroeger en veel valken zitten er hier niet. Ja, de slechtvalk, maar die vindt ons te klein om op te eten. Dus dat is ook meegenomen. Sorry dat het voor jullie rare en moeilijke tijden waren, maar voor ons was het Groot Begijnhof een paradijs. Namens alle huismussen: dikke merci!

Tsiep Tsiepl! **13**

De speelstraat

Ik ben marius, ik ben 7 jaar en ik woon in de schrijnstraat.

Deze zomer was er speelstraat in onze straat.

En een speelstraat is een straat waar je in kan spelen zonder dat er auto's doorkomen. Alleen de mensen die in de straat wonen mogen door.

Elke zaterdag was er speelstraat. Alle vriendjes mochten komen spelen. Er waren vrienden van de klas van maxime (mijn broer) en jules (onze buurjongen), van mijn klas en ook vriendjes uit de andere straten.

We hebben gebadmintont en mochten buiten met lego spelen. We hebben ook 1-2-3 piano gespeelt en gevoetbalt en gefrisbiet dat was ook heel leuk.

4 keer is de speelstraat kunnen doorgaan maar door koorona mocht het daarna niet meer.

We hopen dat het volgend jaar wel weer mag

Groetjes

Uit de klap na het handgeklap

In het begin van de eerste lockdown was het handgeklap niet alleen een sympathiebetuiging en ondersteuning voor de zorgverleners, maar ook een verbindend element in onze straat. Meer dan eens werd er nog nagepraat, soms zelfs met een glas in de hand. Op een van die avonden hoorde ik mijn buurman een merkwaardig verhaal vertellen. En onlangs ging ik bij hem op bezoek. Zijn pretoogjes en zijn T-shirt met daarop 'Moet Just Niks' zetten meteen de toon. Een heerlijke koffie deed de rest.

"Wel ja, ik slaap met een hoofdkussen met een box erin. Ja, een geluidsbox. Ik zet mijn gsm op, plug de box in en ik laat de muziek spelen. Dat klinkt wel niet zo luid want dat boxje zit helemaal in dat hoofdkussen. Dat valt vanzelf stil, want dat is getimed. Bij mij is dat 1 u 15 minuten. Maar meestal val ik al in slaap na drie liedjes."

"Nee, ik ben dat niet gaan zoeken. Ik heb dat gekregen van mijn vrouw. Twintig jaar geleden lag dat als cadeau onder de kerstboom. Het was een verrassing van mijn vrouw. Trouwens: de kinderen hebben er toen ook een gekregen. Ze heeft dat

online gekocht. Maar ik ben de enige die dat nog gebruikt. En het rare is dat ik niet meer zonder kan. Als die muziek niet opstaat, geraak ik niet in slaap. Klinkt maf, maar het is zo."

"Het maffe is dat ik deze morgen op het internet gaan zoeken ben om een nieuwe te kopen. Ah ja, na twintig jaar is dat hoofdkussen versleten. Ik haal daar alle toeren mee uit om comfortabel te liggen want op dat boxje kun je niet liggen. En je kunt je niet voorstellen wat ik daar mee uitsteek. Na twintig jaar ben ik natuurlijk een ongelooflijke ervaringsdeskundige. Door nu op het internet te zoeken, ontdek ik dat dat veel gebruikt wordt bij dementerende bejaarden. En er bestaan veel varianten. Mutsen, haarbanden..."

"Of mijn vrouw daar last van heeft? Ik denk het niet want zij slaapt met oordopjes. Waarom weet ik niet..."

Een kleine babbel gaf mij opnieuw een verrijkend inzicht: sommigen hebben veel noten op hun zang, anderen in hun slaap.

Dromen van een toekomst voor de tuin van Jean-Paul Laenen

Beeldhouwer Jean-Paul Laenen overleed acht jaar geleden. Hij woonde en werkte in het Groot Begijnhof, in het pand met een grote tuin (een voormalige bleekweide) tussen de Twaalf-Apostelenstraat, de Schrijnstraat en de Centjesmuur. Op deze plek, die hij in de loop der jaren eigenhandig verbouwde en cultiveerde, werkte Laenen aan zijn soms monumentale projecten. Jean-Paul Laenen maakte deel uit van een vernieuwende generatie Mechelse kunstenaars die tijdens de jaren 70 en 80 op haar hoogtepunt was.

Zijn intellectuele veelzijdigheid en maatschappelijk engagement toonde hij door samen met Bob van Reeth en Marcel Smets – de twee eerste Vlaamse Bouwmeesters en gewezen Mechelaars – de

werkgroep Krokus op te richten die zich tot doel stelde om via participatieve projecten de ruimtelijke ordening in het Begijnhof te herdenken. Jean-Paul was de ontwerper van het iconische laatste vijf Frankstuk. Maar ook het monument voor De Mijlpaal op het Koning Albertplein, de fontein met visjes op de IJzerenleen en het monument voor Beethoven aan Lamot zijn van zijn hand.

Naar aanleiding van zijn overlijden in 2012 schreef Sven van Haesendonck in *Gazet van Antwerpen*: “In een gesprek dat Jean-Paul Laenen enkele maanden

geleden nog had met een delegatie van het stadsbestuur drukte hij zijn wens uit om van de tuin aan zijn atelier en woning in het Groot Begijnhof een kunstgalerij in openlucht te maken.”

Het is de kerkfabriek die eigenaar is van het pand en de woning.

In de Gazet van Antwerpen van februari 2014 kondigde toenmalig schepen Frank Nobels dan aan om gesprekken met de kerkfabriek te zullen aanknopen om “van de tuin een soort mini-Middelheim te maken”.

Op sommige stadskaarten staat de tuin ingekleurd als toekomstige publieke tuin. Maar na navraag bij de kerkfabriek en de huidige schepen van Cultuur schiet de bekende versregel van Willem Elschoot ons te binnen: “Tussen droom en daad staan wetten in de weg en praktische

bezwaren, en ook weemoedigheid, die niemand kan verklaren, en die des avonds komt, wanneer men slapen gaat.”

Van al die praktische bezwaren wegen de financiële aspecten ongetwijfeld het zwaarst door. Het komt er eigenlijk op neer dat in de huidige budgettaire meerjarenplanning van de stad geen kredieten ingeschreven zijn voor de verwerving van het pand en de tuin, laat staan voor een globale aanpak van de site.

Ondertussen blijven dochter Sylvie Laenen en kleindochter Nina onverdroten de artistieke erfenis van Jean-Paul uitdragen.

Samen werken zij sinds de laatste gesprekken met de stad Mechelen verder aan het ontwikkelen van een project voor de site. De doelstelling is om een plek te creëren voor culturele uitwisseling, een plek met een polyvalente invulling. De site biedt op dat vlak genoeg mogelijkheden.

Het toeval wil dat we op een andere groep Mechelaars stootten die, net als Jean-Paul Laenen vroeger, vinden dat heel

wat plaatselijke Mechelse kunstenaars te weinig zichtbaar zijn. Filosoof Marc Van Camp werpt zich op als hun spreekbuis. Hij vertelt ons met veel passie over de generatie van de onlangs overleden schilder Jan De Winter, de beeldhouwers Pol Lemaire en Frans Walravens (overleden in 2018), de kunsttekenaar en schilder Frans Croes (overleden in 2011), die ook uitbater was van het legendarische café Den Herten

Aas, de beeldhouwers Luc Jonckers en Frans Van den Brande.

Er is nood aan een ruimte waar het werk van die gouden generatie in wisselentoonstellingen aan bod kan komen.

Marc Van Camp droomt stiekem ook van een bruine kroeg genre Den Hertens Aas en De Verloren Zoon zoals die in de jaren 70 en 80 rond de Vismarkt floreerden. Het soort cafés waar minstens een deel van deze kunstenaars discussieerde over cultuur, politiek, samenleving en onze stad. De raakvlakken tussen beide projecten bieden alvast mogelijkheden voor een eventuele samenwerking.

Door ons gecontacteerd verklaarde schepen Björn Siffer gecharmeerd te zijn door het idee van een tentoonstellingsruimte voor Mechelse kunstenaars. De schepen wees erop dat de stad een rol kan spelen in het faciliteren van dergelijke projecten.

Je kan de toenemende belangstelling voor een uitstervende generatie Mechelse schilders en beeldhouwers niet los zien van een onbepaalde nostalgie naar de jaren 70 en 80. Het is vanuit een zeker heimwee naar die tijd, naar wat hun jeugdjaren waren, dat vijftigers en zestigers van nu de erfenis van de kunstenaars van toen omhelzen.

De begijnhofsites in Vlaanderen zijn erkend als cultureel en architecturaal erfgoed. Ook al worden huizen gerenoveerd en aangepast aan de actuele woonbehoeften, de historische elementen, en daarmee een stuk geschiedenis, blijven gevrijwaard.

In deze rubriek willen we enkele decennia in de tijd teruggaan en vergelijken hoe een bepaalde straat, een huis, ... er vroeger uitzag en wat de huidige situatie is.

Gezigt naar de Kerk van het Begijnhof, waar de doorbraek gemaekt werd tot op de cathelyne straet 1873.

Deze keer zijn we in de Moreelstraat, zoals ze er tot 1873 ongeveer uitzag. Op de zitting van 29 november 1872 besloot de gemeenteraad namelijk om het huis tussen de huidige nummers 97 en 99 in de Sint-Katelijnestraat aan te kopen, met de bedoeling om het af te breken en een nieuwe doorgang te maken tussen het Begijnenkerkhof en de Sint-Katelijnestraat.

Na de afbraak van de toegangspoorten in 1798 werd het Groot Begijnhof met de doorsteek naar de Sint-Katelijnestraat op die manier verder ontsloten. De nieuwe straat kreeg de naam Moreelsstraat (Rue Moreels), als eerbetoon aan de Mechelse schilder Maurus Moreels de Jongere (1585-1647). In de loop der jaren verloor de Moreel(s)straat een s.

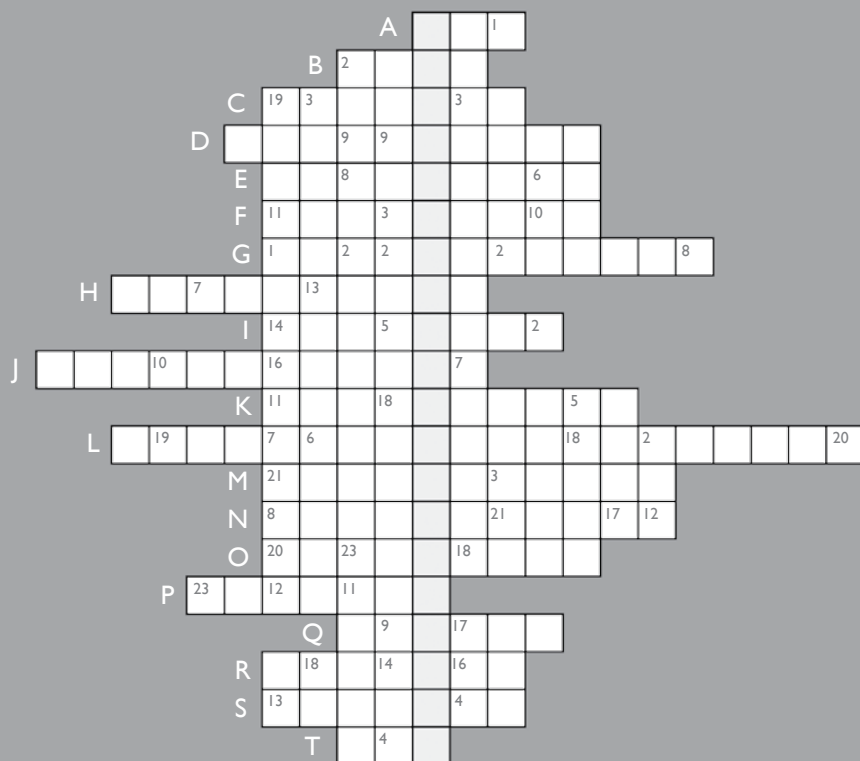

- A. Moderne Begijn (afk.)
- B. Begijn (arch.)
- C. Moment voor kunst voor een kleine groep
- D. Begijn, blijf toch van mijn klokkenspel, zei de ... verschrikt
- E. Waar ligt dat kindje te bibberen in de kou?
- F. Dode Begijn
- G. Laatste avondmaal voor ongewervelden
- H. Goddelijke doorgang
- I. Krijg je niet in het Rad
- J. Het was een raadsel voor de vrouwenvereniging
- K. Met eentje vele maken
- L. Weg vol goede voornemens
- M. Spuiter in het donker
- N. Overschot in overvloed
- O. Ladder voor vooraan
- P. Staat het hier nu weer vol? Maak het toch ...
- Q. Boot vol Mechels bier
- R. Tuin van de pastoor
- S. Haan in het begijnhof
- T. Zingen na het brood

ROBINS CRYPTO

ROBIN MOEYERSONS

Gelijke getallen staan voor gelijke letters. De Woordbalk in de middenkolom bevat een naam of een begrip.

Agenda

Noteer zeker de volgende activiteiten in je agenda:

Sinte Mette
11 november

Kerstwandeling
Levende Kerststal
zaterdag 19 december
zondag 20 december

Als je graag wil meewerken en/of wil deelnemen aan de kernvergaderingen, mag je dat zeker laten weten. We vergaderen één keer per maand. Wil je graag helpen op één van de activiteiten, mag je dat ook melden! Vele handen maken lichter werk, en hoe meer zielen, hoe meer vreugd!

Alle info over de buurtwerking vind je ook op internet:
website: www.groot-begijnhof-mechelen.be
Facebook: 'Buren op het Groot Begijnhof'
Hoplr: www.hoplr.com Grooten Klein Begijnhof (code 866P7)